

Forhøjelse af Invalideunderstøttelserne, og vi vil spørge den højtærede Minister, om han ikke vil være villig til at imødekomme dette Ønske. I saa Tilfælde maatte Lovforslaget vel i et Udvalg, for at man kunde nærmere forhandle derom.

Skulde Ministeren imidlertid være absolut uvillig til at gaa med, og de øvrige Partier her paa Rigsdagen ligeledes maatte mene, at vi skal nøjes med dette Lovforslag om Dyrtidshjælp blot for i Aar, skal vi fra vor Side ikke modsætte os det og heller ikke stille Krav om Udvalgsbehandling, thi saa faar jo Invaliderne denne Dyrtidshjælp for i Aar, og saa kan man til næste Aar tage Spørgsmaalet om en varig Forhøjelse op. Men Venstre vilde langt foretrække, at man allerede i Aar gik til en varig Forhøjelse, som vi i enhver Henseende finder velbegrundet.

Sigvald Olsen: Ved Finanslovsforslagets første Behandling og ved Behandlingen af Lovforslaget om Dyrtidshjælp til Pensionister blev den Sag, hvorom det foreliggende Lovforslag handler, draget frem af min Fartifælle, det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen), og hvis han ikke i Dag havde maattet melde sig syg og var sengeliggende, vilde han have staaet her som vort Partis Ordfører.

Jeg kan angaaende Lovforslaget saa godt som faldt ud slutte mig til de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). Jeg er glad ved, at dette Lovforslag er fremkommet, men det er jo rigtigt, at den Understøttelse, der gives til vore Invalidere, er alt for ringe i Forhold til den Stigning i Priserne paa Livsfornødenheder, som har fundet Sted. Invalideloven er fra 1876 og, som nævnt, revideret i 1897, hvor der blev givet et lille Tillæg, men Understøttelserne er altfor smaa i Forhold til de Priser, vi nu har. Jeg kunde derfor godt slutte mig til Ønsket om at faa en Revision af Invalideloven, som skulde gaa ud paa en Forhøjelse, ja, jeg kan godt sige: en væsentlig Forhøjelse af de Understøttelser, der nu gives. Finansudvalget faar mange Andragender angaaende forhøjet Understøttelse til Invalidere, som det er vanskeligt at afslaa, men som det i Henhold til Loven som Regel er vanskeligt at imødekomme. Derfor vilde det vel være den bedste Udvej, om man kunde foretage en almindelig Revision og derved en almindelig Forhøjelse, der ikke alene kom til at virke i det Aar, som dette Lovforslag omfatter. Men noget andet er,

om Invaliderne ikke derved vilde komme til at vente for længe, forinden de fik nogen Dyrtidshjælp, og jeg forstod ogsaa det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) saaledes, at hvis dette skulde blive Tilfældet, vilde han hellere se, at dette Lovforslag blev vedtaget, og at vi saa til næste Aar optog Spørgsmaalet om en Revision.

Med Hensyn til § 2, som det ærede Medlem omtalte, maa jeg sige, at jeg ikke har den Opfattelse af denne Paragraf, som han har faaet, idet jeg har forstaaet den saaledes, at Paragraffen sikrer de Invalidere, som skulde have Hjælp efter denne Lov eller efter den anden Lov, at de skal have Invalidehjælpen efter den Lov, som giver dem mest, og at de, der skal administrere Loven her, ikke kan give et saadant Paabud: Nu faar I Hjælp efter denne eller hin Lov. Saaledes har jeg opfattet § 2. (J. C. Christensen: Men det er ikke nok!) Ja, det kan jo være, jeg er under alle Omstændigheder enig med det ærede Medlem i hans principielle Opfattelse af dette Lovforslag, og for saa vidt en kort Udvalgsbehandling kunde medføre, at vi fik en Revision af Invalideloven, kan jeg give vor Tilslutning dertil under den Forudsætning, som sagt, at Invaliderne eller disses Enker ikke kommer til at vente forgæves paa den Dyrtidshjælp, som her tilsiges dem. Med disse faa Ord skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget.

Povlsen: Det er mig en Glæde at anbefale øgede Understøttelser til vore Invalidere; de trænger saa vist dertil. Og jeg gaar ligesom det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) ud fra, at Lovforslaget gælder alle Invalidere, ogsaa de saakaldte Fredsinvalidere. Ogsaa jeg kunde ønske, at vi kom ind paa en Revision af vor Invalidelov, thi det er i Virkeligheden alt for smaa Understøttelser, der ydes, navnlig der, hvor det gælder de store Invaliditeter. Det er rigtigt, som den foregaaende Taler sagde, at vi Gang paa Gang i Finansudvalget staaer overfor Andragender fra Invalidere, som vi maa anse for i høj Grad begrundede, men hvor vi alligevel intet kan gøre, fordi de vedkommende faar den største Understøttelse, der kan gives dem i Henhold til Loven. Vi har i Finansudvalget netop i Gaar, tror jeg, det var, behandlet saadant et Andragende fra en Invalid, som er overordentlig daarligt stillet, men hvor vi ikke saa os i Stand til at yde nogen Hjælp, fordi han